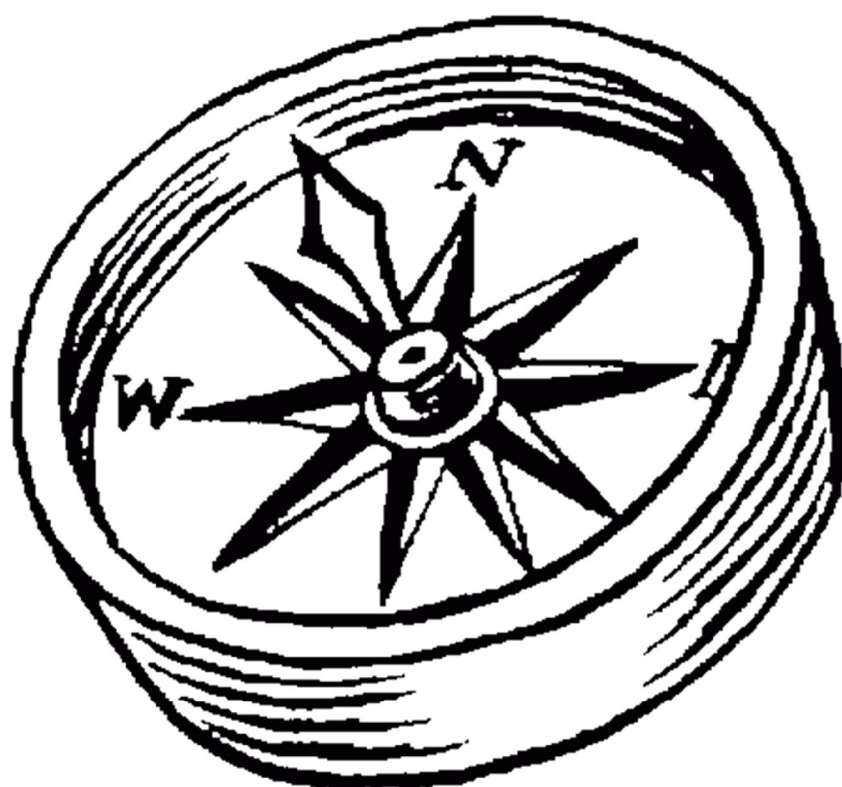

Kronika 2012 – 2013

4. Oddíl Ostnovci Olomouc

Obsah

Tábor Norberčany	3 - 4
Zahajovací výprava	5
Brníčko	6
Šlapanice	7
Líheň	8 - 9
Vánoční schůzka	10
Košíř	11
Domašov	12
Hokulo	13
Smilov	14 - 15
Hrubá Voda	16
Put'ák	17 - 18
Huzová	19 - 20

Tábor Norberčany 2012

Autor: Vojta

Rok se sešel s rokem a zase sedím nad klávesnicí a vzpomínám na nedávno skončený tábor. V hlavě mi víří obrazy, dojmy a slova; snad jsem se do psaní pustil příliš brzy, zážitky jsou ještě příliš čerstvé a nestihly se usadit a utvořit jediný celek. Možná mi, čtenáři, závidíš, nebo proto tento text přeče čteš nebo nasloucháš jeho slovům: aby ses na okamžik přenesl do minulosti a zavzpomínal na tábor roku 2012. Dobrá tedy, zavři oči, nastraž uši, vyprávění začíná.

V létě toho roku jsme se po čtyřech dlouhých letech strávených na našem starém dobrém tábořišti na Huzové rozhodli pro změnu. Norberčany pro nás pro všechny byly velká neznámá, většina z členů se na tábořišti poprvé ocitla až prvního července. První dojmy byly všelijaké: trochu šikmá louka, spousta papírování kvůli vojenskému prostoru, za kuchyní spíš strouha než potok a přes příjezdovou cestu závora se zámek na kód, který se každých několik dnů měnil. Určitě ale nejsem sám, koho si Norberčany nakonec získaly: perfektní loukou na hry, nevytěženými lesy a hlavně nádhernou přírodou, která tam byla doslova jen pro nás.

Andre, Adam, Prokop, Štístko, Marek, Michal, Martin, Šimon, Tadeáš, Marmiljan, Pavel, Šotouš (ale možná ho ještě znáte jako Vojtu), Bimbo, Jenda, Beton, Ondra, Matěj, Snake, Upír, Lipo, Čaroděj, Medvěd, Brácha, Tesil, Žabák, David a já - tito všichni se v roce 2012 na táboře sešli. Celý tábor bohužel nezažili všichni; letošním smolařem byl Jenda, dorazil o pár dnů později kvůli horečkám a odjel také dřív, to kvůli pochroumanému malíčku z chytání míčku při softbalu. Na několik dnů se ukázal Chřepa, během tábora nás podporoval traktorista Tonda, který nám vozil vodu, a pekař, s jehož přičiněním jsme letos snídali rohlíčky obzvláště čerstvé. Kromě lidí a hovad se našeho tábora jako obvykle zúčastnily i bytosti imaginární: Monika s Ríšou; pravoslavná knížata; přízrak, který děsil naši elitní hlídku už dvě hodiny před skutečným přepadem a nespočetné hordy kozáků, na které v jednom kuse chodilo zlo.

Kdo se bál červencového počasí, bál se zbytečně. Kdyby se mě příroda za rok zeptala, jestli chci znovu letošní počasí, neváhám ani na okamžik a volám „Ano!“. Jasně, někdo mi možná připomene pekelnou bouřku z první noci, kdy s námi málem uletělo tee-pee a v lese popadaly stromy, někdo bude vzpomínat těch pár deštivých dnů na konci. Ale jinak? Paráda. A pro ty, kdo zažili huzovské bahno roku 2011, dvojnásobná paráda.

„Vstávat! Rychle, musíme zmizet!“

„Co se děje? Kam?“

„Kamkoli, hlavně pryč!!!“

Takto byli všichni členové vzbuzeni uprostřed noci, aby utekli z výcvikového tábora, který patřil ďábelské Umbrella Corporation. Na oko výcvikový tábor strážný nebezpečnými jednotkami STARS měl ve skutečnosti sloužit pro testování nových virů. Pro úspěšný útěk bylo zapotřebí mnohého: například vody... a kanců.

Zpočátku se na bitevní mapě nic moc nedělo. Všichni zabírali nová území a moc nehleděli na jednotky a k bojům nedocházelo. Pomalu ale začaly vznikat aliance...

„Rychle! Honem! Čas kvasí!“ Jednotky STARS jsou uprchlíkům pořád v patách, beznadějně situace se střídají s ještě beznadějnějšími.

V závěru tábora se formuje jakási protibimbovská aliance. I přes Jendovu neutralitu se jeho družina, poté už pod vedením Marmiljana, k této alianci přidává a Bimbův osud je zpečetěn.

Mezi pamětihodné etapy bude patřit vaření čaje, jakožto protilátky na první fázi viru, vaření želé (Vojtova oblíbená chuovka), stavění chýše a její následná hlídka, zdravotní, kdy někteří pacientům způsobili horší zranění, než měli před ošetřením. A v neposlední řadě závěrečná etapa, poslední epická bitva proti jednotkám STARS.

První místo si rozdělila Betonova družina s Marmiljanovou, na druhém skončila skupinka Ondrova a poslední Bimbova.

Nenudili se ani roveři. Upír, Lipo, Beton, Ondra, Snake a Matěj stanuli před pěti důstojnými výzvami. Hned na začátku tábora se vydali na západ: v první etapě se štěstím a s odvahou zvítězil Snake, během šesti hodin se dostal 21 kilometrů západněji a zase se stihl vrátit. Coby manipulátor a intrikán se v druhé etapě osvědčil Lipo. Třetí etapa představovala boj s vlastní vůlí; neskutečných 15 kilometrů křovím, trním a po šterku s bosýma nohama za sebou nechali Beton a Matěj. V závěru tábora unikli peletonu Ondra a Snake, strávili mrazivou noc v koruně stromu. Velké finále patřilo Ondrovi, spolu s ostatními vydržel stát na bidýlku v

jídlně mnoho hodin a plným právem od toho dne spolu se Snakem, Matějem a Betonem nosí na kroji novou nášivku.

Co se nových nášivek týče, zkoušku tří orlích per složili Upír, Pavel, Marmiljan a Šotouš. Andre zase nakročil vlčáckým slibem po cestě skautingu a kroje rovné desítky z nás nově zdobí nášivka zelené pandy. Rádcovskou cestu si letos zopakovali Upír a Medvěd, druhý jmenovaný dokonce její zostřenou, patnáctikilometrovou verzi. Už tu několikrát zazněla přezdívková Šotouš, věnuji jí několik slov: Vojta se v bojovkách vyznačoval zákeřnou šotouší taktikou – číháním někde za bukem a nečekaným útokem ze zálohy. Prokop zase málem dostal přezdívkou Messi podle argentinského fotbalového mága; zatím tvrdí, že ji nechce. Podle mě ji ale dříve či později stejně dostane.

Minimálně dvakrát jsme se během tábora přenesli do jiného světa. Upír zorganizoval larp „Chapadla“ a z nás se na dopoledne stali strážci Hvozdu, pěšáci Měsíční legie nebo přívrženci krále. V tom druhém se z tábora stalo malé kanadské městečko, jehož obyvatelstvo se houfně hlásí do tajných spolků. Tato hra s pracovním názvem „židozedenářství“ málem skončila převratem, když se role hlavního buřiče a anarchisty chopil Matěj. Žabákovi vděčíme za povedenou akci „Bohové a Titáni“: nikdy jindy se mi nestalo, abych s dalšími třemi lidmi pronásledoval člověka, který si šel v noci odskočit, jenom aby se k němu nepozorovaně nedostal někdo jiný.

Na výlet jsme se letos vydali do Budišova nad Budišovkou. Nejdřív jsme se převážně prodírali rápělím toho nejhoršího druhu; Lipo si volbou trasy tak trochu vychutnával chudáky, kteří se na výlet vydali bosky. Pak se před námi konečně otevřel výhled na severomoravské pastviny, na zelené louky a žlutá políčka obilí pod modrým nebem s pádícími mračny. Zastávka na koupání nebyla dlouhá; koho od vstupu do vody neodradily střepy a temná hladina, rozmyslel si to po přepočítání pijavic. Na náměstí v Budišově jsme si spravili chu: zmrzlinou (která Tesilovi dvakrát spadla), všemi příchutěmi čipsů a pozorováním bezcílně se potloukajících pohůnků. Kromě toho jsem se v Budišově střetl s hororovým přízrakem s plastovou rukou a započal zde příběh Bimbova řízku. Bimbo toho dne držel hladovku a nechal si řízek zabalit s sebou, pak ho ale zapomněl sníst a vyrazil na samotku, takže jsem mu ho nesl na pařež doprostřed lesa, aby mu ho ostatní (nejen Brácha) nesnědli.

Norberčany byly pro někoho táborem prvním, pro jiného možná posledním, to ukáže čas. Čas také ukáže, jestli se z tábora v paměti oddílu uchová víc než tato má slova. Co si určitě pamatovat budeme? Alespoň mně utkvěl v paměti povedený Setonův hrnec, někdo jiný by si možná vzpomněl na vyřezávání turbánků z modřínové kůry nebo na hru Světlo & Temnota s mistry v belfagorských škraboškách. A co ještě? Nebylo toho málo: zavzpomínejte na limeriky, na to, jak večerní oblohu křížovaly blesky a přicházel Mordor, na to, jak mi Martin dal nakládačku při ragby a na legendární bavorskou skládku (za kšandy), na noc v chýších, kdy si Ondra a spol. postavili uprostřed lesa esdesítku, na vaření odporného dýňového želé, na Betona, jak s krumpáčem prohlubuje strouhu, aby ke sprše dotekla vůbec nějaká voda, na Markovo pozorování kamene do zelené pandy, na dobývání hradu za pomoci beranidla, na Andreje, který zkušeně zapálil táborák, a na dřevěný kel, který tehdy pagodu zdobil, na Štístka s Prokopem, kteří si chtěli plnit „ušení“, na vývěsku se jmény padlých bohů a titánů, na fotbalová utkání, na buchtíadu, na improvizované scénky v hangáru před etapami CTH, na ranní chlad, na Žabákovo doskočiště v hromadě sena, na klubko červů, které jsme objevili ve sprše, na hledání odkazu předků v Čarodějově pokladové hře, na pečení hadů ve vyhřátém tee-pee a na zoufalé songy roverů stojících na bidýlku v jídlně.

Snad si vzpomenete i na to, jak se před táborákem po nebi valila mračna a přšlo a přšlo a jak jsme tehdy běželi po cestě k vesnici, abychom zachránili Medvěda a Tesila před neexistující autonehodou. Pamatuji si, že jsme tehdy doběhli až k závoře a zůstali stát: na západě mračna končila v modrém nebi, my hleděli do rudého zapadajícího slunce a věděli, že táborák bude moci proběhnout.

A kdo během mého vyprávění neusnul, může si spolu se mnou zavolat:

„Zlo na kozáky!“

Na shledanou na táboře 2013!

Zahajovací výprava

Autor: Matěj (15. 9. 2012)

Mezitím, co se ostatní pomalou probouzí, já ještě mířím do obchodu a následně do klubovny pro míč, o který mě poprosil Lipo o pár dní zpět. Jak jsem ovšem zjistil, dávno na to zapomněl a bral jsem ho zcela zbytečně. Obloha celá modrá, bez jediného mráčku. Dnes bude opravdu hezky. Tedy - alespoň jsem si to myslel. V autobuse na autobusové nádraží (Jestli se ptáte, proč zrovna tam byl sraz -> Lipo to měl blíže od domu.) potkáváme skupinku v čele s Jednou. Která ovšem nakonec nevystoupila na zmíněném autobusáku, ale přišla pěšky od nádraží. Nakonec se scházíme v celkem bídném počtu: Vojta, Medvěd, Lipo, Upír, Snake, Já(Matěj), Beton, Jenda, Marmiljan, Pavel s Vojtou, Tadeáš, Adam, Prokop, Štístko a nováček Adam2. A samozřejmě Brácha, který nastoupil na tržnici. A pokračujeme něco přes půl hodiny směrem Slatinice.

Vystupujeme a jdeme již známou cestou přes lázně směrem k borovici. Tenhle rok se bohužel medvědi neuskutečnili. Zastavujeme až u rozcestníku, ostatně jako obvykle, a připravujeme se na tradiční běh. Tentokrát běžíme i s batohy. Podle průzkumu jsme zjistili, že se trasa asi o 100 metrů zkrátila. Člověk vyběhne z pole za roh, a už vlastně vidí v dálce Lipa se Snakem, kteří měří čas. O letošní rekord se postaral Pavel s časem 1,35. Mezitím, co Lipo počítá výsledky běhu, tak se ujímám přípravy lezení na borovici. Opět jedna větev ubyla. Tentokrát jsem se o letošní rekord postaral já, a to s časem 4,90.

Během těchto aktivit Snake vykopal láhev a zapaloval se slavností oheň. Jakmile bylo vše připraveno, sedli jsme si k ohni a Vojta začínal příběhem "oheň". Poté se přešlo k důležitějším věcem. Budeme mít 3 družiny. Bílá Růže v úterý pod mým vedením, středeční Havrani pod vedením Jendy a čtvrteční Svišti pod vedením Bimba. V každé družině by mělo být cca 6 lidí.

Přesouváme se na louku a následují ponorky. Nejdříve 4, později 3 skupinky. Ponorky netrvají dlouho, a jdeme hrát tudorovce. (banderovce, chcete-li.) Tam Lipova skupinka drtivě poráží soupeře. Tentokrát bez jakýchkoli lipovin. Hrůzné, že?

Рабоче-крестьянская Красная Армия se chystá k boji proti Západoevropskému kapitalismu. Lidé krvácí, umírají, sárou se. Beznaděj stírá další beznaděj. Abych vysvětlil, oč se jedná. Stalingrad. Aneb, lidé sápadají se na kulometní hnízdo, které je nemilosrdně odstřeluje. Členové Rudé armády mají pouze své holé ruce. Zkouší se všelijaké taktiky. Šotouš se skrývá za strom, Štístko taktiku "ležím, a ležet budu!" a Vojta s Bráchou vedou nemilosrdné náběhy. I čtveřice obránců nakonec podlehne davu.

Odpočinková hra? No... taková ta elektrika. Vojto, jak se to jmenuje? Jak se to hraje?

Ano, jdeme hrát "elektriku". Tedy, spíš parodii na ní. Lépe řečeno, alespoň na polovině, kde hraje Lipo. Nejdříve taktiku "bouchnu tě loktem do ledvin, půjde to rychleji!!" a poté náhodným vybíhání. Koneckonců 50% šance není příliš velká.

Balíme, odcházíme. A kam?, Do cukrárny. Tedy tentokrát do cukrárny bez zákusků. I po velkém zklamání jsme se spokojili se zmrzlinou a zmrzlinovými poháry. Chvilí času využívá Štístko, a s dalšími pohůnkou hraje "klouby". Ani krvavé klouby ho nezastaví. Naštěstí odchod na autobus tomu udělá brzy přítrž a nastupujeme směrem domů do Olomouce. Tedy až po skupince šťastných důchodců.

Příští měsíc nás čeká třídení výprava s duběnkama, uvidíme se tam?

Brníčko

Autor: Pavel (20. 10. 2012)

Na jednodenní výpravu do Brníčka už ze začátku nebe věštilo spíše lepší počasí. Sešli jsme se v tomto složení: Vojta, Medvěd, Lipo, Upír, Jenda, Bimbo, Já, Šotouš, Tadeáš, Adam, Marek (který pro jednu „nehrabal listí“), André a z nováčků Kuba a Matěj.

Nastoupili jsme do vlaku a hurá na Brníčko! A kdeže to je? Už sám nemám tušení, i když je pravdou pravdoucí, že tímto bych se chlubit neměl... Vystoupili jsme na nádraží známého těm, kteří se zúčastnili výpravy na Kamenný vrch, jako místo naší spásy. To právě sem jsme promoklí a unavení doběhli po překonání 6, 5 km dlouhého úprku v nesnesitelném lijáku. Tomu se alespoň říká zážitek... ale a už se to radši neopakuje.

Jako první se začala hrát mnohým veteránům známá hra – kolíčková. Vedla k velké nevraživosti všech zúčastněných a zpomalení postupu, protože každý se snažil si hlídat co nejdokonaleji své okolí. Mimo jiné ke zpomalení přispěli i „čachry“ s Adamovým batohem.

Enigma - německý válečný šifrovací stroj pravděpodobně významně pomohl jako inspirace do další hry – alespoň mě to téměř okamžitě napadlo. Rozdělili jsme se do několika skupin a naším úkolem bylo přenést určitou zprávu. Nutno podotknout, že jako dešifrovatelé jsme byli opravdu velice neúspěšní. Lipova skupina udělala zase jednou typickou lipovinu – přenášet zprávu pantomimicky byl opravdu chytrý nápad... dokud nezjistili, že přenašeči informace od nich budou vzdáleni okolo 50 metrů! Jendova skupina vsadila na klasickou morseovku a jako jediná dokázala přenést zprávu. Naše skupina zkoušela originální způsob přenášení morseovky leč s jediným výsledkem – vznikem podivného paskvilu.

Bitva o umístění co možná největšího počtu kolíčků alespoň částečně povolila a tak jsme mohli začít s tradičním Dračím doupětem pod vypravěčskou taktovkou neméně tradičního vypravěče Vojty, který dokázal se ze začátku megalomanského tématu o elfích asasinech udělat přímo éterické dílo, bohužel však s naprosto typickým koncem – místo šťastného zbytku života odměnou za naše veliké vítězství jsme všichni zemřeli... jen s jedinou výjimkou – nezemřel jsem jako první.

Na pozadí velkého konfliktu v našem dračím doupěti Lipo se svou GPS navigací hledal nejlepší směr – vzhledem k tomu, že jsme se na nějakou dobu raději řídili instinktem Vojty jsme si kousek zašli. To ovšem patří ke všem výpravám.

Nakonec jsme došli až na zříceninu tvrze Brníčko. Na místě se dokonce zrovna konala akce nějakých historických šermířů. Se smíchem jsme pozorovali, jak bojovníci s chrastěním vyběhli do poloviny svahu a potom se opět vrátili – přičemž jim pozadí dokreslovalo stádo ovcí, které dovedli Tadeášovi oblíbení Kozáci, jenž měli střežit hrad. Nějakou dobu jsme sledovali při jídle marné snažení o získání dobrého snímku stále se lopotícími šermíři a potom se vydali na zpáteční cestu...

Na zpáteční cestě se nedělo nic moc zajímavého nepočítáme-li Bimbovu snahu vymyslet další film, tentokrát s jiným námětem než je vylodění v Normandii či vymyšlení originálních efektů lepších než jsou vybuchující šrapnely. Nic s toho se nepovedlo. Také se začal opožďovat nováček Kuba, tak jsem mu vzal batoh a společně s ostatními v zadním voji jsme se snažili ho popohnat. Nicméně vzetí batohu mělo pouze krátkodobý účinek a stále jsme byli roztáhnutí jako had. Naštěstí bylo naše čelo natolik prozíravé, že občas počkalo...

Konečně nádraží! Ovšem na vlak si ještě počkáme – část lidí začala ihned hledat nějakou hospodu, což se po chvíli hledání zdařilo. I já se šel nakonec vypravit dát si Kofolu, která mi nebyla ve všeobecně známém Hvozdečském incidentu dopřána. Nakonec uchození, ale spokojení naskakujeme do vlaku zpátky do Olomouce. Myslím, že si většina zúčastněných výpravu užila a navadila je k chození na podobné jednodenní akce, které jsou velmi často přímo nabity programem a zábavou, jenž je jinde tak vzácným zbožím. Strávení společných chvil s přáteli, které znám již slušnou řádku let je pro mě stále dostatečným důvodem účasti na všech akcích...

3D Šlapanice

Autor: Vojta (6. – 8. 10. 2012)

První vícedenní výprava nového školního roku nás zavedla na místo vskutku netradiční: do Brna. Od výpravy do Prahy se nám tak po dlouhé době poprvé stalo, že jsme se k chatě dostali pohodlně městskou hromadnou dopravou. Duběnky, které nám dělaly na výpravě společnost, jsme nakonec co se počtu účastníků týče těsně porazili: dorazili Pavel, Vojta, Matěj, Jenda, Míša, Štístko, Medvěd, Brácha, Marek, Beton, Upír, Lipo, Ondra a já. Připočít si navíc můžeme bandu starých skrečků Tadeáše, Prokopa, Adama a Andreho, kteří před výpravou s Duběnkami dali raději přednost Sowulu.

Nějak jsme se protloukli Vaňkovkou k zastávce trolejbusu, nakoupili lístky a vyjeli směrem do Šlapanic. Z chaty se nakonec vyklubala spíše soustava dvou kluboven v zahradě s ovocnými stromy, okolo jedné z nich ještě pobíhali nějakí cizí skauti. Oblast, v níž se výprava měla odehrávat, nejspíš trochu zaskočila Betona, který organizoval program – ne, šiškovou bojovku prakticky v Brně s nejbližším jehličnatým stromem kilometry daleko opravdu nezorganizujete.

A tak jsme pátek strávili především úpolovými hrami na pískovišti (hřištěm na fotbal to nazývat nechci a nebudu) a aktivitami rázu společenského, jako například seznamovačkou s ustáleným slovním spojením „kiwi – cypřiš!“. Černou tmou onoho večera se k nám prodral Brácha. Buď šel náhodou kolem a napadlo ho vejít do nejtemnější zhrady široko daleko, anebo má v sobě zabudovanou GPS.

Před večerkou jsme ještě uskutečnili drobnou noční hru. V klasickém plížení do chaty vyhrál suverénně Medvěd, využil kombinaci černé magie a otevřeného okénka. Štístko si při hře stanovil cíl vlastní: vykoupat se v plechové kádi s ledovou vodou, která stála hned u vchodu do klubovny. Naštěstí mu v tom strážci zabránili, i když ho Slůně jednou přistihla, jak pobíhá po zahradě jenom v trenýrkách, aby si nenamočil oblečení.

Následující den jsme strávili prakticky celý v zahradě. Sluníčko se z posledních sil snažilo udržet zdání léta, nebo alespoň brzkého podzimu. Proběhl týmový turnaj v kuželkách, ve kterém exceloval Míša, a během odpoledne se vymýšlely scénky na téma „Kdo přežije“. Ansámbl, který jsem se snažil přimět k sehrání Romea a Julie, však veškeré mé snaze úspěšně vzdoroval – Marka jsem přesvědčil, aby hrál prostého Verořana, který se zúčastní pouliční šarvátky, Matěj si jako jediný dokázal zapamatovat text a příběh a všichni ostatní se Štístkem v čele se jenom pochichtávali. Raději jsme proto ve druhé scénce vsadili na béčkový vyvražďovací horor. V něm herecky exceloval Matěj, jeho psychopatický monolog s (plyšovým) Médou byl vskutku paměťihodný. Druhý tým nás ale v obou scénkách jednoznačně porazil, v té první zachytil předsvatební zoufalství ženichovo a v druhé neúspěšnou horolezeckou výpravu, kterou zdecimovaly laviny, yetti, mráz a propasti a dorazil methanol.

Navečer, až Brácha s Medvědem odpromítali fotky z Indie, jsem navrhoval výpravu k Mohyle míru. Nakonec jsme se tam vydali až v neděli ráno a možná jsme udělali chybu. Neděle totiž celá od rána až do večera popršela. A tak jsme pochodovali po mokrých jihomoravských asfaltkách, mokli a mokli a přemýšleli o tom, nakolik je svět, který vnímáme, skutečností anebo propracovaným přeludem. Ten, kdo svět okolo vytvářel, si totiž zjevně dal práci: kolem projíždějící auta se generovala skutečně téměř náhodně, dokonce se na kraji pole vygeneroval jeden obtloustlý hlodavec. Jen ty stromky podél cesty docela určitě kopíroval Ctrl – C, Ctrl – V.

Samotné slavkovské bojiště se topilo v mlze a dešových mracích, u mohly jsme se proto téměř okamžitě obrátili na zpáteční cestu. A dobře jsme udělali; na zpáteční cestě déš ještě zhoustl, a když jsme šli už s batohy k trolejbusové zastávce, proměnil se v hotovou průtrž mračen.

A nepřestalo, ani když jsem celý promočený nasedal do autobusu Student Agency před hotelem Grand...

3D Líheň

Autor: Matěj (16. – 18. 11. 2012)

Je krásné páteční odpoledne. Krásné nikoli počasím, ale že za necelou hodinu začíná výprava na Líheň. Kdo na této chatě někdy byl, ví, co mám na mysli. Už jen zařít s Jendou, Pavlem a Vojtou jídlo z klubovny, a můžeme bez problémů vyrazit na nádraží. Tam už na nás všichni čekají, a to konkrétně: Vojta, Brácha, Upír, Snake, Já(Matěj), Ondra, Jenda, Pavel s Vojtou, Marmiljan (který nasedne zanedlouho do autobusu), Tadeáš, Radek, Prokop, Štístko a nováček Kuba. Medvěd má přijet až večer téhož dne. Přesouváme se tedy na zastávku, kam má přijet autobus. Jak je už zvykem, celá zastávka byla plná lidí. Otáčím se na Vojtu, jestli to myslí vážně. Jeho výraz mluvil za vše. Jak se ale nakonec ukázalo, ne všichni tam nastoupili a nakonec si i více jak polovina našeho oddílu sedla. Netrvá dlouho a nasedá Marmiljan. Po pár minutách již přijíždíme na místo.

„Vstup na vlastní nebezpečí!“ – Přesně za touto značkou jdeme krásně z kopečka směrem k chatce. Procházíme tmou a zanedlouho se objevujeme před chatkou a jdeme se zabydlovat. Mezitím, co lid jí svou páteční večeři, s Upírem chystáme noční matematicko-závodní hru „Sčítání“. Principem je v co nejkratším čase proběhnout trasu s příklady na stromech a správný výsledek říct v cíli. Nikdo to nedokázal, ale nejbližší se trefil Pavel, který se spletl o pouhých 10. A ještě něco: Pokud uděláte chybu ve sčítání, druhá chyba ji může napravit, vid' Upíre?

A právě teď měla přijít na řadu Vojtova detektivní hra, kde jste měli zjistit skrz velkou kvantitu otázek, jak se celá posádka lodi navzájem otrávil, o tajemném ostrově s pokladem, a v neposlední řadě o zálsku o jistou modrookou blondýnu. Povídáme si o zážitcích ze hry a následuje už jen volný program. Ale aby bylo ovcím učiněno za dosti, opakujeme s Upírem večerní procházku tmou na stejné místo jako minulý rok. Tentokrát bohužel bez strašidelných zvuků, pouze s blížě nespecifikovaným hrobem. Po návratu už je jen večerní pokec. Přemýšlíme o jízdě do Prahy za hobitem s následným přespáním u Vojty ve vaně. Po chvíli již konverzace utichá a je čas jít spát...

Ráno se nikomu nechtělo ven ze spacáku. Vždy se jen někdo probudil, poohlédl se a zase usnul. Pak ale vstal Brácha, zatopil a pomalu se začalo vstávat. Mezitím, co se chystala snídaně, tak se už všichni probudili a mohli si dojít pro snídani. Chleba se sýrem. Přesněji dřevorubecko-tadeášovský chleba se sýrem. Netrvá dlouho a jdeme si ven zahrát „člověče, nezlob se“ v poupravené živé verzi. Princip bylo, že šel vždy jeden člověk z týmu doprostřed házet kostkou. Pokud hodil 6, házel znovu a přesně tolik koleček musel oběhnout, ale musel si také dávat pozor na jiné obíhající hráče, aby ho nechtyli.

Po vyčerpávající hře musela přijít na řadu odpočinková. Mnozí z vás jistě tuší, o čem budu teď psát. Ano, mluvím o fackované. Uprostřed kolečka z lidí stál člověk se šátkem na očích. Jeden z kruhu se ho dotkl. Ten prostřední si poté sundal šátek a dal facku tomu, kdo si myslel, že se ho dotkl. Pokud to nebyl on, dostal ji zpět. Samozřejmě šlo jen o decentní facky, někdy ale padly vskutku šavnaté.

Trošku se musel poupravit program, takže teď přišel na řadu Snakův fotbal. Nejdřív se ale musel nafouknout balón. Nakonec jsme ho s Tadeášem a Prokopem pomocí ruky, jehly, nůžek a rukavic nafoukli. Neptejte se prosím na podrobnosti. Většinou šlo hlavně o taktiku nahození na útočníky, jelikož nehrajeme na ofsajdy, než o nějaký postupný útok. Někdy se to i zvrhlo v přehazovanou mezi brankáři. Znovu se utvrdil fakt, že Brácha je prostě stroj.

Vracíme se do vyhráté chaty po vaření a jdeme se už konečně najíst. Na oběd byly opět již zvykem těstoviny s hmotou. Tentokrát bohužel bez oliv. Samozřejmě i s předchozí polévkou. S plnými žaludky se mnozí přesunuli odpočívat, či spát. Nebo prostě hrát dračí doupě. Nastal polední klid.

Jsi šašek, pohůnek nebo král? Po poledním klidu byla na řadě Jendova hra. Jak jsem již napověděl v prvních pár slovech, jednalo se o běhavo-vybíjecí hru, kdy se tým rozdělil na šaška, krále a dva pohůnky. Šašek byl nesmrtelný a snažil se odrážet míče, a všichni ostatní zabít protivníkovu krále. (Hrálo se ve 4 týmech jako na člověče nezlob se) Občas vznikaly aliance, někdy jeden tým (že Brácho) jednoduše vyvražďoval krále po královi.

Po této hře jsem bohužel musel opustit s Ondrou výpravu. Já, jelikož jsem se přes noc ošklivě nachladil a doteď ještě nejsem zdravý a Ondra, protože ještě někam musel jet. Dále tedy přenechávám slovo Medvědovi.

Když se venku setmělo, schovali jsme se všichni do chaty. Rozdělili jsme se do tří skupinek a měli za úkol zachránit dva z pěti lidí nakažených virem HIV. Bylo to těžké rozhodování, protože jsme neměli o každém dostatek informací, ale nakonec jsme se rozhodli pro malého Martina a Šepánku.

Mezitím udělal Brácha se Snakem skvělé palačinky, které jsme zhtli jedna dvě a protože byl ještě zájem o jídlo, uvařila se polévka. Pak lid začal zase Vojtu přemlouvát, že chce hrát Dračí doupě, ale jelikož už bylo pozdě, šli jsme všichni spát.

Ráno, hned po klasické snídani (vánočky, makovce,...), jsme byli vyhnáni ven a hrála se hra, kde bylo zapotřebí co nejlevněji koupit nějakou komoditu a v jiné zemi jí co nejlépe zase prodat. Člověk u toho nesměl zapomenout dávat pozor na živelnou katastrofu v podobě Jendy, který když někoho chytil, tak mu sebral všechno, co zrovna dotýčný převážel. Nejdříve se obchodovalo s věcmi jako například: zlato, ropa, klobásy nebo figurka Fidela. Později však přibývali takové skvosty jako třeba atomová hlavice, Mona Lisa, kančí hlavy nebo 50% podíl firmy McDonalds.

Po této hře jsme se všichni běželi ohřát do chaty, kde nás čekal oběd ve formě polévky a posléze úklid a balení. Když bylo vše hotovo, odehrála se ještě jedna malá soutěž na týmy. Prvním úkolem bylo pantomimicky sdělit svému družstvu, že si všichni musí kleknout a hrozit prstem. Následoval úkol, kdy bylo zapotřebí omotat jednoho člena týmu toaletním papírem. Pak se jedno jablko bez pomoci rukou a následovali ještě asi tři různé disciplíny. Kdo vyhrál, si však již nepamatují.

Ve zbylém čase jsme sehráli ještě krátký fotbalový turnaj a mohli jsme se vydat na autobus, který nás zavezl zpátky domů.

Myslím, že jsme prožili krásný podzimní víkend, na který snad budeme dlouho vzpomínat.

Vánoční schůzka

Autor: Bimbo (konec světa)

Chvilku před srazem jsem vstoupil do zakouřené klubovny, kde už se Matěj s Lipem snažili zatopit v kamnech, Upír s Matějem na poslední chvíli balili dárky do papírů. Chvíli po mně dorazili ještě Brácha, Jenda, Šotouš, Pavel, Beton, Tadek, Tonda a kytaru přinesl Čaroděj. Na první aktivitu jsme museli ze studené klubovny do mrazu. Klasická hra na sfoukávání svíček s mnoha modifikacemi, ale pokaždé se osvědčila Šotoušova šotouší technika a Bráchův maják. Když už měli všichni prokřehlé prsty a Brácha vyhořelou svíčku, nahrnuli jsme se do klubovny k promítání filmů, požívání cukroví a pití kaka. Matějův legofilm Tadekova dobrodružství, který byl nejdřív zkritizován a po zkouknutí vychválen diváky, naše "Psychonovela" a deset minut nepovedených scén které neměly být nikdy viděny, Za časů vlčích bez nepovedených scén, Jendův akční Najít a zemřít v hlavních rolích Štístko a Tonda, druhý Matějův film Medvídek a konečně megafilm opět od Matějovy družiny Znamení. Na řadu teď přišla pro mnohé nejlepší část schůzky - rozdávání dárků - čehož se ujal Tonda. To už bylo cukroví pryč a na kamnech se vystřídalo kakao s voskem. "Měla být v tom vosku voda?"

"Jsi si jistý, že je to voda?"

"Aha, v tom případě je to roztavené."

A tak si vzal Tonda rukavici a do hrnce s vodou nalil plný hrnek vosku. Co v tom kdo viděl už si nepamatují, ale názory se vcelku rozcházel. A do zvuku praskajícího dřeva spustil Čaroděj na kytaru koledy a kdo chtěl tak přispěl svým hlasem.

"Dělejte, všichni rychle pojdte ven!"

Lipo mezitím nachystal malou ohnivou show - házel kouzelný prach do hořícího ešusu.

(Promiň Bimbo, že ti trochu zasahuji do zápisu. Onen kouzelný prach bych chtěl vysvětlit.

Kdysi dávno, ke konci puáku do Rychlebských hor Lipo pravil, že když hodíš smetanu do ohně, udělá atomový hřib. Na první pohled neuvěřitelné, že?

Ani Vojta tomu nevěřil, nejdříve jsme zkusili pokus s kapalnou smetanou. Jak jistě tušíte, neúspěšně.

Ale nyní, po těch letech Lipo ukázal opak. Sice se smetanou práškovou, která se vyskytovala v kafe 2v1 (pokud se mýlím tak se omlouvám), ale hlavně úspěšně. Sice se nejednalo přesně o atomový hřib, ale myslím, že každý kdo viděl ví, že ohně bylo opravdu dost.

To je vše, co jsem chtěl říci. Díky za pozornost. (Matěj))

Potom už ale nezbyvalo nic, než si popřát veselé Vánoce a rozejít se domů.

Kosíř

Autor: Matěj (23. 3. 2012)

Slunce za okny dává najevo, že by dnes mohl být příjemný jarní teplý den. Ale ti, co byli na výpravě moc dobře vědí, že tomu tak nebylo. Když jsi zrovna nestál na sluníčku, bylo opravdu k nevydržení. Sraz na výpravu je až za 50 minut. Zatím jdu Jendovi naproti, který zrovna kupuje ceny za výpravovou hru pro nováčky, která se nakonec nestihla a konec se musel přesunout na družinovku.

Docházíme na sraz, který je netradičně na tržnici a hned je zřejmá vysoká účast nováčků. S maminkami tak už čekají: Tonda, Matěj, Kuba a Lukáš. Musíte sami uznat, že z řad nováčků vysoká účast. Dále přišli: Brácha, David, Medvěd, Upír, Lipo, Snake, já, Jenda, Ondra, Pavel s Vojtou, Tadeáš, Prokop a již zmínění nováčci. (Pozn. Lipo dorazil v pro město pobuřujícím oblečení.)

Zanedlouho přijíždí autobus a jedeme přímo až do Drahanovic. Po cestě posloucháme místy "nemorální" konverzaci nováčků, nebo si vychutnáváme teplo, dokud to jde. Po výstupu pokračujeme nahoru po Drahanovicích, kde zahajujeme celovýpravovou hru "ANO/NE". V čem spočívá? Každý dostane 7 životů. Pokud řekneš ano, nebo ne, tak musíš dát život tomu, komu jsi to řekl. Bohužel se kvůli spěchu nestihlo vyhodnocení, ale o tom až později.

Zima, zima, pekelná zima! Pokud se zrovna někdo nehýbá, odtikávají mu minuty do smrti umrznutím. Jdeme stále do kopce, takže to prozatím není tak hrozné. Ale co hrozné je - zmrzlý sníh. Jedinec vážící kolem <50 kg s tím neměl žádný problém, ale všichni ostatní se nepříjemně propadali, čímž se jim cesta o dost zhoršila. Po asi půl hodině je první přestávka na jídlo a pár her. Nejdříve pseudobanderovci, kde bylo cílem ukořistit batoh. Hned po prvním kole jsme toho nechali. Přiznejme si, že toto není zrovna "zahřívací" hra. Slova se tedy ujal Medvěd a vysvětlil pseudohoňku "ovce, vlci a zelí", kde měl každý jeden druh, co měl lovit.

Pokračujeme dále. Ale jak Lipo podotkl, tak čas kvasí. Není tedy bohužel příliš času pro hry. Za chvíli jsme však vyšli až na Kosíř, kde banda pohůnků pracovala na rozhledně. Podepisujeme se do knihy a děláme společnou fotku. Čas na oběd je samozřejmostí. Musíme však rychle pokračovat dále, abychom měli více času na hry.

Jdeme tedy chvíli zpět pseudorápelím a zanedlouho se dostáváme na cestu, kde po pár metrech hrajeme pseudodemonstraci. Tvrdé jádro anarchistů přežilo a mohlo se vysmívat smutným policistům. není moc času, musíme jít dál. Ale po chvíli se nám naskytla krásná, málo zasněžená louka. Ideální místo pro pseudofotbal. Nafukujeme míč, posíláme nováčky dopředu s Bráchou a Medvědem, chystáme branky a jdeme hrát. Nejdříve stylem "kopnu a jdu se nabit", a po chvíli již klasicky. Můžeme však hrát jen chvíli, jelikož času je ještě málo, než předpokládáme a opakuje se "skřetí běh".

"Běž, běž, musíme to stihnout!"

"Já už ale nemůžu!"

"Musíš! Jinak nestihneme vlak!"

Rychle procházíme loukou kousek od Borovice a přicházíme na cestu. Musíme však běžet, minuty tikají. Ve Slatinicích se dělíme na skupinky. V dále vidíme přijíždět vlak, jsme však stále 200 - 300 metrů daleko. To je opravdu špatné. Naštěstí rychlejší členové zajistili, aby chvilku počkal a mohla nastoupit většina členů.

Ano, většina. Nováčci s Bráchou to nestihli a musela je maminka od nováčka (která tam však už čekala) odvézt na další zastávku, kde mohli nastoupit k ostatním. Všechno nakonec dobře dopadlo. Účast podle mě byla opravdu slušná pro "jarní" výpravu, hlavně z řad nováčků. Za 14 dní nás čeká tradiční třídní výprava na Smilov, objevíš se tam?

3D Domašov

Autor: Pavel (1. – 3. 3. 2013)

Začátek měsíce byl předznamenán velkou střediskovou akcí, jenž, ač by si to jistě zasloužila, nezlákala tolik lidí, kolik jsme čekali. Sešli v tomto složení: Medvěd, Upír, Já, Šotouš, Bimbo, Jenda, Beton, Tadeáš a Vojta čekající na místě nocování.

Nakonec se nám i přes všechn obvyklý chaos a problémy podařilo vklouznout do vlaku směrem na Domašov...

Cesta k chatě netrvala příliš dlouho a zanedlouho jsme mohli spatřit místo, které se po dalších 48 hodin mělo stát naším útočištěm. A hned na první pohled jsme poznali, že náš zdejší pobyt nebude žádné živoření, ale spíše komfort, na který jsme nebyli zvyklí. Poté přišlo na řadu ubytování... i když lepším výrazem pro nastalou situaci je „sápanice“, které se i přes velkou snahu vedoucích nepodařilo zastavit. Nějakou dobu probíhalo vybalování a seznamování s chatou, ale brzy bylo narušeno začátkem oficiálního programu.

Aktivitou, která nemůže chybět na žádné střediskové akci je jistě nějaká forma seznamovacích her, nejinak tomu bylo i zde, v Domašově. První z těchto her byla formou dotazníku, naším úkolem bylo najít co nejvíc lidí, dělající některou z věcí na seznamu. V seznamu se však dalo najít mnoho zákeřných a nejednoznačných otázek, které nám jeho vyplnění značně zkomplikovaly. Další na řadě byla obměna Twistera, kdy hrály dvojice proti sobě. Zatímco při řízení hry Bráchou jsme se mohli spolehnout na dlouhou agónii, v podání Vojty přišel po krátkém ztrapnění rychlý konec.

Také jsme byli svědky uvedení do celovýpravové hry na téma lovu podivných a tajemných zvířat. Vysvětlení otázky proč dobře vystihl Vojta, coby miliardář a to slovy pro nás zcela dostačujícími – „Money, Money, right?“

Následovalo hledání informací o tvorech v dramatické hře s pochodněmi při které část skupin šla chvíli kamsi do lesů a teprve vyhlášení konce hry je přinutilo se vrátit.

Dalšího rána jsme se dočkali první etapy celovýpravové hry – cílem bylo najít Prasoveverku v předem určeném území. Úkol byl zkomplikován současně probíhající hrou na vytrhávání ocásků, avšak již po pár minutách byla Prasoveverka objevena a pro my mohli konečně ohřát své zmrzlé končetiny.

Nakonec jsme se i my dočkali pořádné bojovky. Po snídani přišla velká bitva mezi hordami skřetů a mocnou trpasličí gardou, stala se ovšem trochu fraškou po té, co byla odhalena „poslední bašta“ v horním patře, která byla prakticky nedobytná.

Šok přišel, když jsme zjistili, že si máme svůj oběd udělat my a to z ingrediencí, které dokážeme získat. Každé skupině se dařilo jinak, ale naštěstí se každému podařilo uvařit něco, z čeho se aspoň trochu najedli...

Za zmínku stojí také večerní volnější program – v překladu rozdělení do skupin na impro, sledování filmu a rukodělky. Důležitým prvkem byla hostina, na níž bylo jídlo sněženo během 15 minut.

Poslední den výpravy byl už ve znamení odchodu a úklidu nepořádku, jenž jsme na místě zanechali. K významnějším aktivitám nedošlo a když nepočítáme tradiční panikaření, tak vše proběhlo v klidu.

Chata v nás zanechala mnohé hezké vzpomínky a my se sem budeme rádi vracet a kdo ví, třeba odhalíme i tajemstvími opředenou Chupacabru...

Hokulo

Autor: Vojta (9. 3. 2013)

S jistým zpožděním bych se chtěl ohlédnout za letošním Hokulem, přece jen by bylo hloupé, kdyby na našich stránkách o úspěchu srovnatelném s českým Naganem nezůstala ani čárka. Nechceme přece, aby se za týmem ve složení Tadeáš, Prokop, Adam, Marek a Beton zavřela propast času a místo věčné slávy je čekalo jen věčné zapomnění.

Citát po prvním (i když vyhraném) zápase:

Brácha: „Víte, proč Ostnovci nikdy nevyhrají skautskou kategorii? Protože nemají brankáře.“

A víte, proč ji nakonec vyhráli? Těch důvodů bude asi několik:

1. Hrál se jen ve skupinách – vítěz skupiny vyhrál celý turnaj. A příznějme si, my jsme nikdy neměli problémy se hrou samotnou, ale s psychikou. Vypjaté zápasy, kde jde o všechno, nám prostě nejdou. Proto se kdysi ve finále sesypal Ondrův tým, zatímco letošní prostě vyhrál všech pět nedůležitých zápasů ve skupině a (Adam: „Ono nebude ještě semifinále a finále?“) tým to vyhrál celé.
2. Sehranost – dřív byly snahy stavět tým A a tým B, něco jako „Dream team“ a „Loser team“. Letos se prostě domluvili Tadeáš, Prokop a Adam, kteří spolu hrají během roku po škole i během družinovek, věděli, kde bude ten druhý a třetí a kam mají přihrávat, a ono to fungovalo daleko lépe než týmy složené z individuálních hvězd.
3. Ze zlatých vlčat jsou zlatí skauti – ta zázračná trojice v minulých letech ve vlčatech vyhrála, co mohla. Teď jsou z nich skauti; začíná nová série? Měli jste vidět, jak se tvářili všechny ty namakané gorily o hlavu větší než já, když si pro cenu za nejužitečnějšího hráče šel Prokop. A Prokop má ještě coby skaut před sebou aspoň čtyři roky...

V březnu chci vidět obhajobu!

3D Smilov

Autor: Matěj (5. – 7. 4. 2013)

Zima, sníh, vypínající se přívod do topení, hostina, bitva o schody, Matějovský, iglů, cesta na severní/jižní pól (nehodící škrtněte), hlad. Ti co byli, si u každého slova vybavili konkrétní situaci. Těm, co nebyli, se pokusím níže přiblížit, co přesně se na této nezapomenutelné výpravě událo.

Venku lehce prší, bůh ví, jestli právě toto počasí odradilo pár lidí od výpravy. Každopádně na výpravu zavítali: Vojta, Brácha, Medvěd, David, Lipo, Upír, Já, Jenda, Bimbo, Pavel s Vojtou, Tadeáš, Tonda, Štítčko, Michal a nováčky Tonda s Matějem. David odjel druhý den a Medvěd nás opustil v neděli ráno. Kdo z vás si všiml, že v seznamu není zapsán Ondra, i když je to jeho výprava? Den předem napsal Lipovi že z nějakého blíže nespecifikovaného důvodu nemůže.

Vlakem dorážíme do Hrubé Vody - Smilov za necelou hodinku. Před námi sníh, kolem nás sníh. Ve vzduchu sníh. Na kraasy během výpravy opravdu nebude. Kdo si vzal bohaté zásoby oblečení, udělal dobře. Sníh byl v dostatečně lepivém stavu, aby se z něj něco mohlo postavit - o tom ale až později.

O horní místnosti byla tentokrát větší poptávka, a tak se všichni až na pár jedinců usídlili nahoře. Velká místnost se ale jako obvykle nechala pro hry. Jelikož byl sraz tak pozdě a o to později jsme došli na chatu tak první den byl o program dosti ochuzen. Během první aktivity jsme diskutovali (2 skupinky - každá zastávala názor buď pro, nebo proti) o demokracii, drogách a kouření. Ten samý večer ještě započala celovýpravová hra "Cesta na severní/jižní pól" (nehodící škrtněte) s improvizovanou úvodní scénkou. A poté už jen noční hra Slender, kde měli členové nepozorovaně proniknout do chaty a vyhnout se Slendermanům.

Druhý den se vstávalo tak postupně. L'ádný budíček ani rozcvička nebyli. Na snídani nás čekal jen kousek chleba, byl hlad. Hostina je jediná záchrana, ale zatím je v nedohlednu. Sobotní (jak později zjistíte i nedělní) dopoledne, poledne a brzké odpoledne bylo vyhrazeno sněhu. Sněhu? Iglů! Koule se váleli, formy se plnily a horda sněhu se dlobala. Koule sněhu se házely na hromadu a mezery se zaplňovaly "tmelem". A střídajících se pár jedinců dlobalo horda něhu. Mezitím, co byl uvnitř se ostatní dohadovali, zda-li dlobající přežil, či ne. A jak by teoreticky přežít mohl.

Mezitím se stavěla obranná stěna, která se točila k iglů. Stavěla se ale už pokročilejší technikou "kulatý gbelík". Po postupu do dalšího věku se přešlo na "obdelníkový gbelík". Když už byly práce relativně dokončeny, tak přišel čas na bitvu. A to bitvu nemilosrdnou. Rozdělujeme se do dvou skupin, na skupinu bránící a skupinu útočící. První bitva byla výsměch. Skupinka bránících se neudržela ani 4 minuty, a útočníci rychle ukořisují "flag". Po nové taktice "pryč z hradeb" se již bránící jednotky drží déle.

Mokro v ponožkách,
všude sníh,
špína v rohožkách,
žádný smích.

Po bitvě, jak sami tušíte, byli všichni mokří. Sušilo se u kamen, u krbu, nad krbem, pod krbem, vedle krbu, u oken i na židlích. Zanedlouho se i oběd dodělal a mohlo se konečně jíst. Na oběd nás čekala bramborová kaše s opečenými pářečky a hmota. A konečně nadešel čas na odpočinek, se kterým každý naložil podle svého.

Po obědě následovala další etapa, a to rozdělování ohně na sněhu a přepalování provázku. Mezitím jsme s Lipem a Upírem dělali klentbu u "hradního" vchodu u iglů.

Čas k bitvě, pánové! Začíná se zbrojit, přichází ten čas! Čas probudit v sobě nemilosrdné válečníky, čas vymýšlet taktický plán, čas k dobytí vrchního patra! Tento rok se osvědčila taktika "běž a střílejl!" bez krytí, kdy se jen čekalo až umře dostatečný počet obránců k prolomení brány.

Večer proběhla další etapa sbírání věcí dle písmen v abecedě. Mezitím se už pomalu chystala hostina. Sladkosti drtivě počtem předčily slanosti a želatiny. Netrvalo dlouho, a došlo ke slavnostnímu zahájení. Kupodivu se všechno snědlo poměrně rychle a jediné jídlo co zbylo byl párty mix.

"Pánové, ale je vám jasné, že toaleák není?"

Tato věta znepřijemnila večer dost lidem. Ale když už byla nouze, kapesníky se vždy sehnaly. Zbytek večera se diskutuje v jídelně nad ViralBrothers, Harlem shakem a Hejčínem. Je čas jít spát.

Druhý den je už snídane na stole, a i přesto několik lidí stále spí. Už ale dobíhá poslední člověk a může se začít jíst. Dojídají se jahody, banány se šlehačkou a jí se toust s marmeládou. Za chvíli se jde ale ven a dokončuje se střecha u hradeb iglů. Mezitím uklízím kuchyň a chystám oběd. (Brácho, pokud si toto čteš, tak ten tvůj hrnec od rýže skoro nešel umýt!)

Lid se po hodině vrací zpět a v kuchyni je už čeká nachystané jídlo. Čeká se už jen, kdy se do rozmístěných talířků vleje guláš, kterého je bohužel málo a na přidání už nezbylo. Alespoň na každého vyšla základní porce.

Máme ještě čas, tak následuje klání v "rakovém fotbale". Tam se zablíkl Matějovský (Jenda), který vystřelil hattrick v každém svém zápase a porazil i Barcelonu (vedení). Nyní už ale není mnoho času na hry a musí se uklízet. Při úklidu se například našla i šála Baníku Ostrava.

Vycházíme na zastávku, kde následuje poslední etapa. A to pamatování čísel. Po této etapě se vyhláší pořadí skupin v celovýpravové hře, které bohužel ztratila naše sekretářka, a nemůže být tedy zde zveřejněno. Lipo ještě vytahuje zbytky sladkostí a za "slušného sápání" se dojídá. Po menším zpoždění přijíždí vlak a v poklidu odjíždíme do Olomouce.

Přesně za 105 dní je tábor, těšíš se už?

Hrubá Voda

Autor: Vojta (???)

Ani jaro nedokázalo na výpravu přilákat tolik lidí, kolik by si zasloužila: já, Lipo, Beton, Ondra, Tadeáš, Prokop, malý Matěj, Lukáš, Tonda a David. Snad někoho odradil slibovaný déšť; dotyčný však zouval boty ve vidině brodu, na který nedošlo: nepršelo ani chvíli a nakonec se udělalo moc pěkně.

Z nádraží v Hrubé Vodě jsme se vydali po modré značce směrem na Jívovou, brzy jsme však pochopili, že v dnešní sestavě nemají snahy o turistiku žádného smyslu a že je lepší zůstat v okolí Hrubé Vody, odkud se zase vrátíme zpět. Zamířili jsme tedy do zarostlého bývalého lomu – sápaním do svahu hrdě vpřed. Co se sápaní týče, nejpomalejším sápačem se ukázal být Lukáš, zrádné kameny s ním ujížděly do hlubin, podrážky mu klouzaly a větve se lámaly. Černá magie, pravděpodobně.

Nahoře v lomu krátká pauza na nabrání sil a na rozdělení ohně: hledáme suché chrastí ve spodních větvích smrků. Nacházíme leccos: prostor vhodný k banderovcům, liščí noru a materiál k tvorbě zbraní všeho druhu. Tonda si v průběhu výpravy vyrobil vázaný sekeromlat, a dosáhl tak úrovně lovecko-sběračské. K prvním pokusům o zemědělství se nejspíš dostane až na příští výpravě. Lukáš si zase sám zažádal o přezdívkou „Dřevař“ a dostal ji.

Oheň se rozhořel – a rozhořel by se i bez Lipových buřičských snah o použití chemikálií -, vysvitlo slunce a bylo všeobecně hezky. Kolik měsíců jsme museli čekat na takový den! Vyslali jsme posly do vesnice, vrátili se s klobásami z hospody za cenu v pravdě lichvářskou. Nechutnaly ale vůbec špatně.

Průprava ve vázání zkracovačky, která bude nutná pro Lipem chystanou bojovku, vysápeme se vzhůru do vyššího jehličnatého lesa a jde se na věc. Pravidla jsou jednoduchá: osoba v oranžové kombinéze pracovníka technických služeb musí uvázat ke zvolenému stromu všech šest základních uzlů a šest zkracovaček k tomu, ostatní ji svou palbou kryjí, protivník se snaží vázání překazit a stopuje se čas. Vyhráli jsme (my = já, Ondra, Tadeáš, Matěj a Lukáš) zejména díky vyšší morálce a týmové disciplíně, i když s hrdinnými Betonovy náběhy se naše výkony srovnávat asi nedaly.

Transport raněného: navzájem se všichni transportujeme různými způsoby a různými směry.

Sešli jsme zpět do vesnice a vystoupali pod Davidovým vedením na ostroh nad údolím, kde dřív stávala tvrz. Dnes tam nestojí nic: na kopci zůstal jen prázdný prostor ve tvaru tvrze a trocha atmosféry, asi jako zřícenina hradu Strálek u Rýmařova.

Jaro, jaro je tu!

Put'ák

Autor: Vojta (24. – 26. 5. 2013)

Je pátek 24. května, sedím ve vlaku kdesi mezi Českou Třebovou a Zábřehem a dívám se na hodinky. České dráhy nepřekvapily, 40 minut zpoždění znamená, že už skoro jistě nestihnou vlak, ve kterém sedí Snake a Lipo a kterým s nimi mám pokračovat ze Zábřehu na sever.

Konečně Zábřeh, přebíhám z jednoho nástupiště na druhé, vlak tam ještě je, Snake se vyklání z okna, průvodčí píská a mává na strojvedoucího. Tak nakonec o fous přece. Vlak se rozjíždí, opouští hanáckou rovinu a míří do kopců, koleje se klikatí po úbočí nad Moravou, mizí pole, vzduch chladne a hory se blíží.

Nakonec jsme tři. Upír na poslední chvíli ze zdravotních důvodů odřekl účast, Brácha si zlomil nohu, Medvěd se musí učit, Tade vyměkl, Jenda je po operaci a Pavlovi s Vojtou o tom nejspíš nikdo neřekl. Nevadí, tři je ostatně ideální počet.

Počasi si na nic nehraje, venku prší. Pršet má ostatně celý víkend a v noci má snad i mrznout. Lipo připouští, že si možná měl vzít lepší spacák, extrém 5 stupňů nad nulou není šťastná volba. Snake se dušuje, že ze všech duběnkovských stanů vzal ten nejméně plesnivý a určitě má aspoň tropiko. Sirky máme. Oukej, co víc si přát.

Je šest odpoledne a vystupujeme v Javorníku. Město na pokraji civilizovaného světa se za ty čtyři roky skoro nezměnilo. Prázdné domy, zpustlé zahrádky, pohůnci bezcílně posedávající na náměstí, na jednu stranu daleké polské nížiny a na druhou stranu první rychlebské vrchy. Vylezeme k hradu, nikde ani živáček, nebe je šedošedé a drobně prší.

Tábořit chceme na stejném místě jako před čtyřmi roky, takže před sebou dnes máme ještě dvanáct kilometrů na Starou Roveň. Přidáváme do kroku, asfaltka stoupá lesem vzhůru až k Čertovým kazatelům a k zřícenině hradu Rychleby. Pohled do údolí ze skalního ostrohu a ze zbytků hradní věže je v mlze a dešti působivý. Tady stála noc co noc hlídka a s pochodní v levici napínala zrak do tmy, tady kdysi končilo české království a začínaly hory obývané vlky, medvědy a lapky.

Sestupujeme do údolí, přes pěšinu se naklání mokré větve, průchod tou houštinou se brzy nápadně podobá průchodu bazénem. Probíráme seriály a kujeme plány na zítřek. Kraličák tam v dálce pořád je a letos to musí vyjít, vlk nevlk, i když letos radši ten nevlk. V Nových Vilémovicích volíme cestu přes vesnici, vody máme ještě dost, ale kamenitá cesta se zdá lepší než podmáčená louka. Míjíme zvláštní pomníček. Prý se tu v roce 38 na cestě k hranici stříleli Henleinovci a naše finanční pohraniční stráž. Stopy po Němcích jsou tu ostatně všude, německé nápisy pod otlučenou omítkou i na křížku za vsí.

Na Rovni už neprší, pomalu se stmívá, Lipo se Snakem staví stan, já jdu hledat chrástí na oheň. Nacházím jedny malé černé gumáky, úhledně srovnané, špičkami přímo k našemu tábořišti, jako kdyby se někdo v gumáčkách přikrčil za keř, aby nás mohl pozorovat, a pak se vypařil, když jsem vešel do lesa. Ani v nich ještě není mokro.

Březovka hoří pěkně, oheň plápolá a pečeme klobásy. Naštěstí se moc neochladilo, mraky udržely teplo. Jen vítr je čím dál studenější a světla z vesnic pod námi se topí v mlze. Lipo nechává kolovat čokoládu, má s sebou sladkosti jako my se Snakem dohromady všeho jídla. Což rozhodně není výtka.

Když se ráno vypotácím s makovcem v ruce ze stanu a proběhnu ranní rosou k cestě, mlha se pomalu zvedá. Balíme stan a vydáváme se na cestu. Před námi je snad má nejoblíbenější část Rychlebek, Hraničky. Široké louky s dalekým obzorem, porostlé zvonky a pryskyřníky, v trávě a v hloučcích stromů se choulí dávno rozpadlá stavení a kamenné zídky. Kdysi tu možná bývala celá vesnice, těžko říct, co se tu vlastně odehrálo. Z těch několika chalup zůstala jediná: v severním cípu louky se krčí poslední domeček, u něj stojí škoda stodvacítky a zpoza laťkového plotu hledí postarší pán a čistí si zuby. Nejspíš každý den, ve sněhu, v dešti, na jaře i na podzim. Bože, jak mu závidím.

Pod Špičákem nabíráme z pramene vodu a pouštíme se přes sedla a vrcholky rychlebského hřebene až ke Smrku. Mezi mraky vykouklo slunce, na to bych si včera rozhodně nevsadil. Nijak zvlášť nespěcháme a kocháme se horami. Břidličný vrch, Kovadlina, sedlo Peklo, nikde nikdo, hory jsou naše. Na Smrk vylezeme chvíli po poledni, patřičně nadopováni Lipovými energetickými bonbóny. V příštřešku obědváme, Lipo na lihovátku vaří čínskou polévku.

Slunce znovu mizí za mraky, tehdy jsme ho viděli naposledy. Míříme po hranici k chatě na Paprsku, kamenný hřeben je šedý a studený, květy z bílého chmýří se kývají ve větru. První lidé nám míří v ústrety, zřejmě se blížíme do frekventovanější části hor.

Na Paprsku zuří svatba, div že nás do hospody vůbec pustí. S Paprskem to ostatně jde od deseti k pěti,

nová lanovka toho budiž příkladem. Aspoň borůvkové knedlíky jsou pořád stejně dobré a chutnají dvojnásob dobře, když člověk vidí, že venku zase začalo pršet.

Efekt návštěváku, kterého jsem se obával, se samozřejmě projeví hned po opuštění chaty. Je zima, bojová morálka jde do kytek, Lipo chce v mírné panice odejít do Branné (ale co tam?). Naštěstí se nakonec rozhodneme vytrvat, mobilizujeme všechny síly, jdeme dál po červené směř Kraličák a snažíme se nemyslet na zimu, co má přijít v noci.

Po nekonečné lesní cestě postupně míjíme Medvědí boudu, Kunčickou horu, až nakonec, naprosto uondaní a přes Snakovu motivační pochodovou hudbu psychicky zničení, přicházíme k lesní kapli na úpatí Kraličáku. Posledních asi deset kilometrů nemáme vodu, lesní stružky a potůčky jsou čím dál lákavější. Raději se proto vyhecujeme k posledním dvěma kilometrům, v lese ve svahu nad námi je Adélin pramen, tam toho pro dnešek necháme.

Oheň tentokrát rozděláváme přímo na cestě před přístřeškem u pramene, stan stavíme o dvě stě metrů po cestě níž a doufáme, že ho tam najdeme, až si do něj večer půjdeme lehnout. Po druhé várce klobás začíná docela přituhovat. U ohně to ještě jde, ale když člověk popojde kousek dál, vrátí se úplně vyklepaný zimou. Lipo si studuje cestu k chatě na Návřší, kdyby ji musel v noci absolvovat. Vrchol Králického Sněžníku je odtud asi pět kilometrů, plánujeme stihnout vlak v 11:30 ze Starého Města a seřizujeme budík na 6:00, abychom to přes vrchol celé stihli. Ještě před třemi týdny tam ostatně byl sníh, takže uvidíme, co nás tam čeká tentokrát.

Noc kupodivu není tak hrozná, zima byla, ale Lipo je prokazatelně naživu. Je šest ráno, v rychlosti bouráme stan a jdeme vzhůru. Lipa bolí záda, je to vidět na každém jeho kroku. U rozcestí nad pramenem se s námi nakonec rozloučí; půjde napřed do Starého Města, nahoru máme jít sami. Dobře, uvidíme, kam dojdeme my, celá hora je totiž v jednom obrovském mraku. A tak se sápeme po svahu vzhůru, sníh na zemi není, ale vypadá to, jako kdyby měl brzy napadnout nový.

Jdeme se Snakem mlčky, v kapucích není skoro nic slyšet. Skutečné problémy přijdou až u zhořelé chaty u slúnětě, z horkého potu se v tom studeném větru v okamžiku stane ledový, mlha se kolem nás valí, vidět není skoro na krok a vítr je tak silný, že s člověkem mává. Ještě se nějak dopotácíme k prameni Moravy a usoudíme, že stačilo.

Je 7:45, od úplného vrcholu jsme možná 400 metrů, ale otáčíme se a jdeme zpátky, tohle nemá cenu. Dnes by to nebylo jako v tom příběhu „Stoupání na horu“, dnes bychom nemohli s planoucíma očima náčelníkovi říct, že větvičku neneseme, ale v dálce že jsme spatřili Moře. Dnes bychom totiž nespátřili vůbec nic.

Dolů jdeme rychle. Když poprvé zmíním vlak v 9:30 ze Starého Města, je to spíš legrace. Ve Stříbrnici jsme asi v 9:05 a už to jako legrace nevypadá, i když před námi jsou ještě čtyři kilometry. A z legrace se stává posedlost, musíme to stihnout, jinak budeme dvě hodiny trčet na nádraží. Běžíme. Jako kdysi z Mrtvého muže, jako kdysi Brácha a spol. z Lysé hory k hotelu Bezruč. V takových situacích to člověk většinou stihne. A my to nakonec stihnáme taky, i když úplně zničení. Je 9:30, máme dnes za sebou se Snakem sedmnáct kilometrů.

Po Lipovi kupodivu ani stopa. Přistupuje k nám až v Chrasticích, o stanici dál. V jeho ranním příběhu figuruje jakýsi muž, který ho autem do Chrastic hodil, ale je to komplikované a určitě vám to někdy povypráví sám.

Na konci zápisů o puřácích se většinou trochu bilancuje, tak pojďme na to: vyrazili jsme v pátek v šest odpoledne, skončili v neděli v 9:30 ráno a celkem jsme urazili 65 kilometrů. To mi nepřijde vůbec špatné.

3D Huzová

Autor: Matěj (7. – 9. 6. 2013)

Je asi hodina před výpravou a prohledávám klubovnu a stále nemůžu najít oddílový stan. Na druhý pokus se Snakem jsem už úspěšnější. Teď už jen vyrazit směrem na autobusové nádraží, abychom přišli včas. Proč je sraz na autobusovém nádraží? Ano, sraz plánoval Lipo.

Při přesezení na hlavním nádraží potkáváme Medvěda. Je nás ale strašně málo, a to už je pár minut po srazu. Naštěstí na autobusovém nádraží již čekají členové a účas vypadá po příjezdu posil v sobotu alespoň průměrně. Objevili se: Medvěd, Snake, Já(Matěj), Pavel, Vojta, Tadeáš, Prokop, Štítko, Matěj(fotbal Slavonín). A jak jsem výše zmínil, tak se sobotních posil: David, Brácha, Lipo, Upír. Nasedáme vzhůru Huzové.

Asi po hodině dojíždíme k zastávce. Nakonec jsme se shodli, že bychom se mohli jít podívat na naše bývalé tábořiště. Doufejme, že tam nejsou vysazeny stromky. Doufat, to je to jediný, co nám zbývalo. Jak už jistě tušíte, stromky tam opravdu vysazeny byly. Takže netradičně stanujeme v lese. Hned po příchodu jsme si všimli jistých „ornamentů“ z šišek. Snad jsme tím neprobudili nějaké zlo.

Po utáboření a pauze na jídlo by měl následovat program. Ale jaký program? Ondra opět chybí na své vlastní výpravě a nastává zmatek. Rozdělil program zcela chaoticky a nic není naplánováno. Improvizujeme tedy a jdeme krátkým fotbálem ušlapat louku. Následovala poté štafetová hra, kde mě lid málem zabil za fyzicky vyčerpávající úkoly.

Panenko s velkými očima, co se na vás dívá. Takhle vám to nepříjde nijak strašidelné, že? Ale představte si starou budovu uprostřed lesa. Místo oken zatlučené dřeva. Dole staré vzrjící garážová vrata, která se za doprovodu skřípajících zvuků pomalu otevírají. Hned první paprsky světla odhalují již zmíněnou děsivou panenku. Jen sedí, a dívá se. Dívá se přímo na vás.

Rozděláváme oheň a opékáme mé a Štítkovy špekáčky. Ne však všem sedly, o tom však později. Povídáme si klasické historky a hrajeme detektivky. Poté následuje i „Žouželení“, ve kterém mi dělalo problém uhádnout „srkat“. Dávali jste další noc Bráchovi jeho „žouželení“?

Jak jsem se již zmínil o tom, že ne všem sedly špekáčky. Poté, co jste se pomalu odebírali do stanu tak Matěj(fotbal Slavonín) se vyzvracel vedle ohniště. I poté, co jsme již šli spát tak asi v jednu ráno to znovu přepadlo Matěje(fotbal Slavonín) ve stanu. Medvěd rychle odběhl vyřešit tuto situaci k Matějovi(fotbal Slavonín) a vyčistit stan.

Ráno bylo krásné. Jelikož jsme byli v lese, nebudil nás sluneční paprsek, který by ohříval stan tak, aby v něm bylo nesnesitelné. Až jsme se všichni nasnídali, dohodli jsme se, že se podíváme do bývalé komplexu družstva. Co ale leželo mezi námi a Arnolticemi? Bažina. Zkoušíme všechny možné způsoby se dostat co nejkratší cestou a všude nám křížila cestu bažina. Až poté nás napadlo jít prostě po cestě, kde se již relativně dobře dalo dojít do Arnoltic.

Jako z hororu. Přesně tak to tam vypadalo. Staré dráhy, kudy se vozily prasata, háky a malé místnosti. Tady byste opravdu nechtěli být přes noc. Ale dobře by se tu natáčel film. Chvilí procházíme areál a vracíme se pomalu zpět, kde hrajeme klasickou hru „aktivity“ netradičním způsobem. Tam už za chvíli přichází David s Lipem a Upírem a vaříme oběd.

Chvilí hrajeme Davidovu hru na čísla, při které se všichni extrémně zapotí. Proto následuje klidová hra a to výroba loďek. A ano, Lipův bitevník byl znovu fiasko. Mezitím, co pouštíme loďky se na nás vyhrne hejno

hmyzáku. Obrovských hmyzáků. Jakmile jste se podívali do vzduchu, vypadalo to jako v nějakém apokalyptickém filmu, kde se hmyz ujal vlády nad světem.

Chvilku ještě hrajeme fotbal, ale díky strašnému horku se přesouváme k ohni. Tam se hraje na kytaru, zpívá, čte „mobilně“ zápis z kroniky. (Jsem zvědav zda se i tento zápis někdy bude číst z mobilu) A teď nastává chvíle vyhlášení celoročního bodování. Jako první Štístko, který si vybral plynovou masku, jako druhý těsně Pavel a po něm Tadeáš. Takhle vypadá trojice za rok 2012 – 2013.

Pár minut po vyhlášení odcházíme s Lipem na vlak. S koloběžkou, nutno zmínit. V Arnolticích obcházíme agresivního psa, který hlídá pozemek s rozbitými auty, krví na kadibudce a nabodlou ovčí hlavou na klacku. Přecházíme nekonečnou louku a dostáváme se na silnici, kde se ve dvou pokoušíme sjet kopec na koloběžce. A budete se divit, celkem úspěšně. Cyklisti se na nás nechápavě dívali. Asi za dvacet minut docházíme na vlak, kde odjíždíme směrem do Olomouce.

Doufám, že mi někdo někdy dodá zápis o zbytku soboty a neděli. Koneckonců i tento zápis měl psát Štístko, ale nebyl čas čekat na zápis, jelikož jsem musel zkompletovat kroniku. Za pár týdnů již začíná tábor, máte již koupeny věci na tábor dle seznamu „Lipo doporučuje“?

Jakožto poslední zápis by asi měl obsahovat ohlédnutí za celým rokem. Dokážete si vzpomenout, jak na zahajovací výpravě Vojta četl příběh k zamyšlení o „ohni“? Jak jsme byli v cukrárně bez zákusků? Na Medvídka na 3D Šlapanice a následnou scénku s ním? Na fotky z Indie? Na přemýšlení o realitě a naprogramovaném světě, kdy se ti generuje jen obraz, na který se díváš? Na detektivní hru na Líhni? Na palačinky na Líhni? Na promítání filmů na vánoční schůzce? Na Lipovu vybuchující smetanu? Na Kosíř, kde bylo prostě všechno pseudo? Na obří iglú na Smilově? Na banán v čokoládě? Na rakový fotbal, kde neustále někdo dával nůžky? Na první místo v hokulu? Na panenku zmíněnou v tomto zápise? Mohl bych toho napsat daleko více, ale každý si své vzpomínky bude pamatovat nadále. Doufám, že se uvidíme v následujícím roce a hlavně na táboře 2013!